

PREMIS
PLOMA
DE
FERRO
2022

RECULL DE
NARRACIONS
GUANYADORES

HO ORGANITZA

Ajuntament de Capdepera

HI COL·LABORA

CEIP S'ALZINAR

CEIP S'AUBA

ÍNDEX

CATEGORIA ADULTA

- **El segrest** (Ludvig van Capone). Josep Rafart **3**
Canals
- **Història del món contada per una gota d'aigua** **17**
(Lapislàtzuli). Laia Cardona Talón. Premi local

CATEGORIA JUVENIL

CEIP S'ALZINAR

- **Aika**. Unai Oejo Franco. 6è B **27**
- **Qui és Spider-man?** Matías Castro Salazar. 6è B **29**
- **Paula, la tímida**. Hajar Hafiane Bouattas. 6è B **31**
- **El cavall i la nina fantàstica**. Maya Burría Riera. 6è A **34**

CEIP S'AUBA

- **Per què faig això?** Melisa Ballesteros Rodríguez. **36**
6è A
- **Una nina d'Ucraïna**. Carla Genovard Rosa. 6è A **38**
- **La nina i el fennec**. Liz Lauren Pérez López. 6è B **39**
- **El nen del futur**. Rima El Annane. 6è B **41**

CATEGORIA ADULTA

S'hi varen presentar un total de **48 narracions**.

El jurat d'aquesta edició va estar format per
**Pere Antoni Pons Tortella, Glòria Julià Estelrich i
Pau Vadell Vallbona.**

EL SEGREST

Quan surt del metro, Albert Escardill es col·loca bé les ulleres de sol i es fa pujar la FPP2 negra que li tapa tota la cara fins a l'altura de les barnilles. A més de protegir-lo dels aerosols infectats que pul·lulen per l'aire, la mascareta li dissimula el somriure burleta que esbossa pensant en els efectes del dispositiu de tortura expiatòria que han maquinat i han dut a la pràctica amb un amic. Malgrat la xafogor que fa, s'ha aixecat la caputxa de la dessuadora que li han deixat perquè li amagui els rínxols, el front i les orelles. Va d'incògnit. Si el descobreixen, possiblement els aigualiran la festa i, en tot cas, ell haurà de donar explicacions. Quines? Llevat que es vulgui delatar, la seva actitud no té cap justificació creïble. Fa quatre dies va trucar al seu pare per dir-li que havia agafat el virus i, des de llavors, no s'ha presentat més a la planxisteria ni ha volgut que la mare s'acosti al pis que comparteix amb una amiga a l'altra banda de la ciutat. Hi ha perill de contagi i ja s'espavila, els enganya cada dia per telèfon.

De fet, ni està malalt ni ha deixat de sortir de casa sempre que li ha vingut de gust. Per sort, malgrat la coartada que fa servir, de moment ha esquivat el virus i no té cap motiu per estar més enclaustrat que la resta. Aquesta tarda ha quedat amb Jaume Orella, que viu precisament a pocs metres del taller del seu pare, on ell hauria d'estar treballant. Volen comprovar el resultat de l'ardit que han ideat plegats. Malgrat que en aquest barri les bromes i els rínxols del fill del planxista són molt famosos, està segur que, amb la disfressa de raper desmenjat que duu, no l'identificarà ningú. Fins i tot es permet el luxe de passar a pocs metres d'on un dels operaris atén un client que li acaba de portar un cotxe ple d'abonyegadures. Si no hagués optat per fer l'espavilat i agafar-se uns dies de

festa que no figuren al conveni, ara seria ell qui l'hauria d'atendre. Clava una mirada distreta cap a l'interior del local i continua endavant. Tot rutlla com està previst.

El Jaume i l'Albert són amics de tota la vida. A l'escola i al carrer, sempre anaven plegats i l'un per l'altre feien tronar i ploure. Ara no es veuen gaire. Es truquen, s'envien Whatsapps, es mantenen al corrent dels problemes de cada un i, quan cal, es donen un cop de mà. Un missatge del fill del planxista la setmana passada va posar en marxa el pla que ara els dos amics duen entre mans. Ja n'havien parlat fa temps que calia organitzar un escarment en tota regla, perquè el problema fa molts mesos que dura, però mai no havien trobat el moment per vestir-se l'uniforme de justiciers sense llicència. Fins que, ves per on, un cop de sort els va servir l'ocasió d'actuar. I l'han aprofitat.

L'Artur sempre els ha caigut malament. El consideren cregut, ric, perdonavides, busca-raons i... botifler. El Jaume i els seus veïns treuen foc pels queixals cada cop que aquest fill de papà dona la nota. Algú l'ha de fer passar per l'adreçador, exhorten les persones de seny. Ara bé, fins que ells dos han decidit tirar pel dret ningú no ha mogut un dit. Algun cop, excitats per la ràbia i els ànims de venjança o el desig de posar cadascú al lloc que li correspon, els dos amics havien planejat mètodes més expeditius. Un segrest, per exemple. Les últimes setmanes n'han parlat sovint per telèfon. Tenir-lo tancat en un cau llòbrec i insonoritzat, ni que fos unes quantes hores... Reien a distància imaginant-se'l emmanillat al respall amb un turmell lligat a cada pota de la cadira, un drap als ulls i havent d'escoltar sense parar... No, el segrest no ha sigut viable, però ara el fanfarró s'haurà d'empassar el fel de l'escarment.

Passada la cantonada, l'hereu Escardill es dirigeix cap a la placeta. En un dels bancs hi ha tres joves que porten la mascareta sota el mentó i es passen un porro despreocupadament. L'Albert pensa que, amb alguns afortunats, el virus no hi vol saber res encara que li obrin totes les portes de bat a bat. Prem el botó de l'interfon d'un primer

pis. El Jaume li obre la porta del carrer. Al vestíbul, el fill del planxista busca una bústia i, quan la troba, hi fica un sobre sense adreça ni remitent. Després, puja per les escales. Són pocs esglaons i els ascensors s'han convertit en gàbies tancades que mantenen en captivitat tots els agents nocius que hi puguin haver entrat.

A dalt, Jaume Orella l'espera amb candeletes. En veure'l tapat de cara i disfressat de raper esclafeix a riure, revinclia el tors i per poc no clava un cop amb el front al cantell de la porta. Entren a la sala d'estar. L'Albert admira una vegada més l'equip de música imponent, els bafles col·locats un a cada paret i les rastelleres de DVD de música de tota mena. Salta a la vista que el Jaume és un melòman. Al cap de pocs segons, més assossegats, els dos amics encaixen les mans i s'abracen. Tots dos han tingut cura de no exposar-se a cap perill, no? Doncs suposen que estan sans i bons i no els calen proteccions extraordinàries. L'Albert es treu la mascareta i la disfressa, i el Jaume treu dues cerveses de la nevera i dos gots de vidre del congelador. Després de les giragonses verbals indispensables sobre l'estat de la pandèmia, l'avorriment del teletreball i la sort que té el mecànic, que s'ha pogut escaquejar de la feina, escarxofats al tresillo, van al gra.

—A quina hora...?

—Els divendres el pare abaixa la persiana a les set, o sigui que...

—Encara falta una estona, doncs.

—Va dir que hi passaria avui abans de tancar.

Xarrupen la cervesa freda a poc a poc. Tenen el balcó obert. A sota, un dels joves que es passen el canut amb parsimònia i delectació deixa anar de tant en tant una riallada fora de to. Arriba una noia que duu els cabells pintats de color lila i s'asseu sobre els genolls del que està xuclant. El Jaume sempre es pregunta quin gust hi troben, a col·locar-se i magrejar-se precisament aquí, on cinquanta famílies es poden convertir en

espectadors privilegiats de l'espectacle només traient el cap per la finestra o el balcó. Si es molestessin a caminar uns quants metres cap a la muntanya, tot quedaria en la intimitat. A més a més, llevat d'un, no són ni del barri.

—O sigui que ha sigut bufar i fer ampolles.

—No et pensis. Hi he anat a la nit. Per alguna cosa ha de servir tenir les claus del taller.

—Va ser una bona idea dir que has agafat el virus.

—D'aquesta manera m'estalvio complicacions. Si hagués anat a treballar cada dia podien clissar que en tramava alguna. Així, encara que ell després hi torni a protestar, jo sempre podré dir que no hi era.

—Espero que tot plegat hagi valgut la pena. Si més no, riurem una mica, no et fot.

Riuran si l'estratagema que han maquinat té èxit. No en poden estar del tot segurs, perquè, per por de despertar sospites, l'Albert no ha pogut comprovar si l'invent funcionava. Tampoc no saben com poden reaccionar el fanfarró del barri i el seu pare. Descobriran que han sigut ells dos? Si haguessin optat pel segrest... El Jaume es treu el mòbil de la butxaca i mira l'hora. Falten cinc minuts per dos quarts de set. Si tot va com ha d'anar no trigarán gaire a sortir de dubtes.

—Llàstima que la teva companya de pis no hagi pogut venir. Ho sap, no?

—Esclar que ho sap, però no plega fins a les nou. Quan li vaig explicar el nostre objectiu es va engrescar tant que ja havia trobat uns baixos que podien servir de cau per tancar-lo.

—No fotis! Potser ho havíem d'haver provat, doncs, allò del segrest.

—Això sí que hauria sigut perillós.

—Me l'imagino allà dins, a les fosques, amb uns cascos enganxats a les orelles i nosaltres fotent-li hòsties a tort i a dret com es mereix fins que...

—Calla, calla, no t'embalis. Suposo que no tens ganes de passar per comissaria. Sense tocar-lo i tot, encara en podem sortir escaldats. Sobretot jo. Sort que amb això del virus...

Per la banda esquerra del carrer, se senten els roncs d'un cotxe...

Se senten els roncs d'un cotxe de gran cilindrada que s'acosta a la placeta on l'Ajuntament ha pintat uns dibuixets a terra i ha instal·lat dos bancs que no hi feien cap falta. És un descapotable vermell espantós. Amb un cop d'ull o d'orella, al barri tothom l'identifica. Se li pot seguir el rastre des de lluny pels espetarrecs provocadors d'un motor trucat que l'acompanyen barrejats amb l'estrèpit de melodies tronades a tot drap. Ara mateix...

De cop i volta, enmig de la petarrada, emergeix l'enganxosa tornada del *Que viva España* de Manolo Escobar a un volum eixordador. El quart *viva* es queda a l'aire i sona *La balanguera* amb una potència que fereix les orelles. El conductor prem l'accelerador un seguit de vegades amb un rebombori infernal i aparca en doble fila a l'ombra d'un plàtan sense aturar el motor. Encara no han transcorregut vint-i-cinc segons i Maria del Mar Bonet deixa pas a un cor. *Catalunya triomfant...* Els decibels es mantenen a un nivell impossible d'aguantar.

Ara el conductor engega una rastellera d'exabruptes. No hi ha temps d'escoltar res. El tatatatà, tatatatà de la *Cinquena* de Beethoven interromp *Els segadors* abans que s'acabi la primera estrofa. Des d'un dels bancs de la placeta, tres nois i una noia s'ho miren enriolats. El volum insuportable de la música els forada les orelles. Deixen de riure. Ara és la veu de tro de Luciano Pavarotti qui trenca l'aire amb el *Vincerò, vencerò, all'alba*

vincerò de Nessun dorma. Un dels joves, que coneix el fanfarró del descapotable, s'hi encara de lluny estant.

—Ei, atura el carro, nen consentit, i fes callar l'orquestra si no vols que et tunejem aquesta màquina tan espaterrant que llueixes.

—És que no...

Rosa d'abril, morena... Entre renecs i amenaces, el conductor desesperat pitja tots els botons de l'equip de música del descapotable i prova d'accionar la rodeta del volum. És inútil. Els fragments estan programats perquè vagin saltant l'un darrere l'altre. Les melodies no arriben a sonar ni mig minut. No hi ha manera de triar la peça, ni d'abaixar el volum ni de treure el DVD que hi ha encastat. Ara mateix, *la catalana terra guieu-nos cap...* enllaça amb el *Va pensiero* de Verdi. La majoria són músiques que el jove desenfaristolat no coneix. Les odia.

Dos dels joves de les cigarretes s'acosten al descapotable a cara descoberta, ara amenaçadors.

El tercer passa el que queda de porro a la noia.

—Apaga aquesta merda d'una vegada. No ho veus que molestes?

—Calla, fumeta espellingat. M'han fotut un sabotatge en tota regla, no ho veus?

Un home alt i gros surt per la porta de l'edifici amb un caliquenyo encès a la boca. Viu a l'entresol. Coneix el jove del descapotable, que molts vespres, a l'hora del *Telenotícies*, atura el bòlid sota la seva finestra perquè és l'hora que la seva xicota, que viu al sisè, arriba a casa. Entre petonejos acaramel·lats i comiats inacabables s'hi estan una bona estona, sempre amb l'equip de música funcionant a tot drap i amb el volum prou alt per espantar tots els esquiroles de la muntanya. I encara sort que ara hi ha restriccions. Abans que el virus imposés les seves regles, molts dies la funció es repetia passada i

repassada la mitjanit. Tots els veïns que no són sords estan farts d'aguantar la trompeteria del descapotable. A aquelles hores sembla que tot els fa mandra i ningú no es pren la molèstia d'aixecar-se del llit o del sofà ni que sigui per protestar una mica. Ara que és de dia i encara no tenen son alguns surten al balcó o treuen el cap per la finestra.

—Bandarra!

—No ens pots deixar tranquils ni en temps de confinament?

—Si ets sord posa't audiòfons, però abaixa el volum, tros de quòniam!

—Fot el camp i no ens empudeguis les orelles.

Déu va passar-hi en primavera i tot cantava al seu pas. Potser perquè el neguit se li clavi més endins, de *La santa espina* en sonen dues estrofes seguides. El jove del descapotable vermell ja ha potinejat tots els botons i no ha aconseguit fer baixar ni un decibel l'alta fidelitat que se li ha tornat infidel. A l'aparell, li han fet empassar un DVD que no és seu. Això és evident. Ara s'adona que el que ell va comprar en una gasolinera és al seient del copilot. *Joia que ets dels déus guspira generada dalt del cel.* Aquesta música li sona d'alguna cosa. Però en català! Han inutilitzat tots els comandaments amb algun tipus de goma d'enganxar i no hi ha res a fer. Potser l'única solució és parar el cotxe. Però quan el torni a engegar...

Els joves dels porros es planten a un pam del descapotable. Un dels dos s'ha tret d'una bossa un ferro punxegut que tant pot servir per escorxar un pollastre com per deixar la signatura a la carrosseria d'un cotxe d'alta gamma. *Amunt els pàries de la terra, amunt...* Abans que el ferregot comenci a fer estralls a la pintura vermella el noi s'atura. Es gira cap al seu company. Tots dos esclaten a riure. No se'n saben avenir. Ara resulta que, al pinxo de merda del barri, li agraden els himnes comunistes.

—Independentistes, comunistes, terroristes... Me les pagareu!

A l'altra banda del descapotable, l'home alt i gros es mira l'escena mentre s'empassa goludament el fum del caliquenyo. S'adona que, a més del que ell expulsa, a l'ambient s'hi congrien núvols de tempesta. El més segur és que, si el conductor busca-raons no fuig de l'escena, aquí hi haurà llamps i trons i garrotades. *Les dotze van tocant...* La conversa impossible es converteix en un guirigall a moltes bandes. Els contendents fan sonar els tambors de guerra i el tercer en discòrdia s'esforça a posar-hi pau.

—O sigui que vau ser vosaltres els que em vau ratllar el cotxe, eh!

—Escolta, noi. En aquesta hora la nena del sisè no és a casa, ja saps els horaris que fa. O sigui que no cal que l'esperis, d'acord?

—Qui t'ha triat la banda sonora, nen consentit?

—Me les pagareu, terroristes sobiranistes de merda!

—Terroristes, independentistes... Què t'empatolles, nen ricatxo i merdós?

—Ei, ei! Siplau, nois, quiets! Artur, calma. Tranquils. Tu, va, guarda aquest ferregot i feu-vos enrere, d'acord? Vinga, jove, fot el camp d'aquí abans que sigui massa tard. Ep!, enrere he dit; deixeu pas, que l'Artur porta el descapotable al pàrquing.

L'Artur porta el descapotable al pàrquing. Al primer pis, Albert Escardill i Jaume Orella han seguit l'escena amb molta atenció sense deixar-se veure des de baix. Ara les imprecacions del fanfarró, l'espetarrec del motor i les notes del *Cant de la senyera* se senten cada vegada més fluix. Més lluny. Fins que desapareixen. Els joves dels porros, cofois i enriolats, caminen cap al banc on la parella que s'hi ha quedat es continua magrejant sense fer cas del que passa al seu entorn. Per a ells, la fugida del nen consentit i el seu bòlid espaterrant és una victòria. A dalt els dos amics no estan gaire satisfets del

resultat de la conxorxa. Quan van maquinari el seu pla no ho van preveure, que a la placeta hi pogués haver algú que els prengués el protagonisme.

—Quan va portar el descapotable al taller l'Artur estava enfurismat. Maleïa tothom. De fet, la planxa estava ratllada per totes bandes. Segur que no va ser un accident sinó l'obra d'algú que va actuar a consciència i s'hi va acarnissar.

—Sovint somio que li cremo el bòlid o l'hi esclafo i queda convertit en un munt de ferralla que només és bona per al desballestament, ho confesso. Però jo no el vaig tocar, t'ho asseguro. Creus que van ser aquests de baix?

—No ho sé, Jaume. Jo només sé que el va dur a la planxisteria. Pura xamba!

—Devem ser una bona colla els qui la hi tenim votada. Amb el seu posat de nen malcriat i perdonavides va fent amics per tot arreu, no et fot!

—Quan vaig saber que trigarien quatre dies a pintar la carrosseria i que el passaria a buscar avui abans de les set se'm va encendre la bombeta i et vaig trucar.

—Una pensada genial!

—Vaig xalar com una criatura amb un xumet nou a casa quan feia una selecció de les peces que em vas enviar per gravar-les al DVD. Primer, com tu vas suggerir, una bona estona de silenci. Després, la seva preferida, aquella del Manolo Escobar. I tot seguit, fragments molt curts d'obres de tota mena.

—Sobretot, música clàssica i himnes catalans, que és el que el treu de polleguera.

—Esmunyir-me cap a la planxisteria de nit per fer el canvi de DVD i segellar els comandaments de l'aparell de música va ser una explosió d'adrenalina. Hi ha toc de queda i podia passar qualsevol cosa.

—Sí, sí. Et podien enxampar pel carrer i...

—Tenia pensat dir que no em trobava bé i anava a urgències, però no ha calgut.

A la sala d'estar del pis de Jaume Orella van sonant a un volum discret, una darrere l'altra, les nou simfonies de Beethoven. Per poder fruir de la música sense remordiments, el melòman va tenir cura d'insonoritzar totes les parets de l'habitable per no molestar els veïns. El condicionament acústic té un punt feble. No ha trobat cap sistema eficaç i assequible per aïllar-se dels sons que provenen de l'exterior. Les grans fulles de vidre de les finestres i la porta del balcó estan muntades sobre un suport de fusta molt vella i els amos del pis no permeten fer-hi canvis perquè malmetrien l'harmonia de l'edifici. En aquesta situació, ell gradua la intensitat del so, però no pot evitar que entrin els sorolls del carrer. Si no fos per les fanfarronades sonores de l'Artur, a la zona on viu, el silenci i la tranquil·litat són acceptables.

—Aquell malcriat es mereixeria... T'agraeixo que t'hagis arriscat per provar de fer-lo baixar del burro. Has fet una feina impecable. Llàstima que...

—No estàs satisfet? Sembla que ha sortit prou bé, no?

—S'ha posat histèric. D'això no n'hi ha cap dubte. Però no ho veig gens clar, Albert. Ara aquest desgraciat es pensa que tot plegat ha sigut un sabotatge que li han muntat els independentistes o no sé qui.

—Millor, no? Així tu i jo esquivarem les sospites. Jo, perquè vaig actuar de nit i tothom li dirà que els últims dies a la planxisteria no em van veure el pèl. I tu perquè ni ell ni ningú no t'associarà amb un terrorista independentista. Per si de cas, abans d'encastar el DVD a l'aparell, li vaig passar un drap per esborrar totes les possibles ditades.

—Mai no m'ha cabut al cap que aquell seguit de melodies immundes i els roncs d'un motor trucat puguin resultar agradables per a les orelles de ningú.

—Pots comptar que, per a l'Artur, aquest soroll estrepitós deu sonar a música celestial.

—No ho entenc, creu-me, no ho entenc. I, a més a més, amb el volum infernal que gasta ens obliga a tots a escoltar el que a ell li rota encara que no en tinguem ganes. Ni que els àngels toquessin l'arpa, no et fot.

El Jaume va a la cuina i torna amb dues cerveses i dos gots congelats més. A diferència de l'Albert, que es mostra eufòric, ell no està gens convençut de l'èxit de l'operació. L'objectiu era escarmentar l'Artur perquè deixi de parar-se a la placeta i circular pel barri amb l'equip de música del descapotable a tot volum. El melòman està fart d'haver de suportar que, cada vespre durant una llarga estona, la trompeteria infernal que sona al carrer li impedeixi d'escoltar amb placidesa la música que l'entusiasma.

—Vols dir que no li servirà una mica d'escarment?

—Per desgràcia ho dubto, Albert. Pel que dius, tard o d'hora l'efecte de la cola que has aplicat a la màquina infernal s'evaporarà i tot aquest enrenou no haurà servit de res.

—No vulguis córrer tant. L'operació Escarment encara no s'ha acabat.

—Ah no?

—No. Per si no quedava prou clar li he enviat un missatge.

—Què dius! Un Whatsapp? Així segur que t'enxamparà.

—No soc tan passerell, Jaume. El missatge l'he deixat dins d'un sobre a la bústia de la Tina, la seva xicota. Em vas dir que sol arribar abans de les vuit. O sigui que aviat...

—Això no m'ho havies dit. Suposo que...

—Paraules retallades del diari, tot net. Per aquesta banda no hi ha perill. No t'ho he dit abans, perquè, sent a la teva escala, pensava que potser m'intentaries convèncer que em fes enrere.

—Collons, collons! I què diu el missatge?

—El signa l'escamot Zeta. Se suposa que uns quants veïns del barri ens han pagat perquè fem baixar els fums que gasta l'Artur i el volum de la música del seu descapotable.

—Un escamot! I ho has deixat a la bústia de la Tina...

—Quan arribi s'afanyarà a avisar-lo, no? Així quedarem fora de tota sospita. Els qui afluixen la mosca tant poden ser d'aquest edifici com de dues cantonades més enllà o del bloc on té el pàrquing.

—Tens unes idees!

—I encara no saps el més bo. També hi he escrit que, si el temperi eixordador no afluixa, farem servir mètodes més expeditius, no et fot.

—Que bo, tu! Potser sí que aconseguirem que s'escagarrini i ens deixi tranquils.

Albert Escardill mira el rellotge. Passen pocs minuts de les vuit del vespre. La flauta, l'oboè i el clarinet imiten el cant del rossinyol, la guatlla i el cucut a la vora d'un rierol en els últims compassos de la simfonia *Pastoral*, de Beethoven. El fill del mecànic s'aixeca del tresillo disposat a acomiadar-se. De sobte, al carrer, se senten, cada cop més a prop, l'estrèpit d'un motor trucat i la melodia enganxosa del *Que viva España* de Manolo Escobar. Els dos joves es miren perplexos.

—Sisplau, nooo!

—Tenies raó, Jaume. L'operació Escarment ha fracassat.

—La cola ja es deu haver desfet i l'Artur ja ha d'estar al cas del missatge i ens refrega per les orelles que no té por. No ens podem quedar de braços plegats o ens prendrà per uns passerells escuats.

—Físicament és un nyicris. No ens costaria gaire d'inutilitzar-lo, posar-li una caputxa al cap, dur-lo al cau que ha trobat la teva companya i deixar-lo sord a còpia de decibels, no et fot.

—Sí. Que s'empassi *L'or del Rin*, *L'anell del nibelung* i *La walkíria* de Wagner a tot drap fins que ens juri que no farà més soroll i ens supliqui que abaixem el volum.

—Som-hi!, doncs. S'acaba d'engegar l'operació Segrest.

Ludvig van Capone

HISTÒRIA DEL MÓN CONTADA PER UNA GOTTA D'AIGUA

Venc d'un viatge molt llunyà que es remunta a l'inici dels temps, quan només era part del caos microscòpic dels àtoms. Soc sorgida de la destrucció naixent. Estic marcada per la base de la vida i immersa en un cicle immutable.

Ara mateix, la meva llibertat es va caragolant amb els giravolts del vent. Estic en suspensió hídrica acompanyada per milions de les meves germanes foses de la superfície oceànica. Anam gratant al nostre pas carenes que ens desfan en filagarses la panxa arrodonida de cotó fluix, vestint de blanc el dia i a la posta de roig el cel.

És un d'aquells moments sublims, en què puc contemplar el terra en tota la seva immensitat. Però, ens anam refredant i cada cop som més de nosaltres dins aquesta massa d'aire. El nigul creix i xocam unes amb les altres, fusionant-nos per coalescència. La incomoditat ja no és suportable, som tan grosses que per pes la gravetat ens fa caure i ens tornam precipitació.

Adeu. La germanor de ser moltes s'ha acabat i comença el camí de la solitud. La caiguda és llarga, l'he viscuda milions de vegades, però mai m'hi acostum perquè sé que comença un camí incert.

Aquesta vegada port amb jo grans d'arena recollits a les anomenades pels humans sabanes saharianes del Sahel. Un lloc inhòspit avui dia, que temps enrere fou un bell verger de fulles i flors. Ara el sol ho arrasa tot allà i sacrifica qualsevol signe d'aigua amb l'asfíxia.

Uuui! Vaig arribant a terra i veig una cara. Sí, impactaré contra el rostre d'una

persona. Pum, ja hi soc. En paral·lel a jo cau una llàgrima. Ella salada, jo dolça. Però, ben iguals relliscant a poc a poc per la pell.

—Deixa de plorar, dona de Yartan! —deia un dels dos homes que hi havia al davant. Vestien amb robes de guerra, ornamentades amb una creu. Aquests els coneixia de temps enrere, es fan dir a si mateixos cristians. Això sí, amb vestimentes més sofisticades que la darrera vegada que ens vam trobar.

—Què podem fer amb aquesta infidel? La venem com a esclava. No és ni persona, aquesta creient d'un fals déu! És jove i té bones dents. Segur que pareix fills sans —la dona continua plorant. Jo vaig rodolant i escoltant.

—Abans, ens ho podem passar ben bé amb ella.

—Sí, sí, bona idea.

Ella els mira aterrida, mentre se li apropen. Comença a xisclar i li mossega la mà al més baix, que li fot una empenta amb ràbia. L'insulta, li dona una coça que la deixa sense alè i d'una funesta ganivetada li fa rajar la sang del ventre amb els budells sortint fora.

No entenc els humans. Aquesta violència. Aquesta necessitat de ser propietaris de tot el que els envolta, quan la seva existència és fugaç dins l'univers.

De la cara ja estic caient, juntament amb la llàgrima, per anar a parar a un bassiot de sang. Ara soc terrosa, vermellova, coagulada. I m'endins a poc a poc a la terra per començar un filtratge d'anys.

En aquest procés vaig obtenint algunes substàncies i minerals que poden arribar a modificar les meves propietats físiques. El món subterrani sense llum passa a ser la meva llar, entre roques que erosion per desgast i que varien la seva temperatura quan més a baix vaig.

Passen els dies, les llunes, els sols, els estels titil·lants. I jo ni ho veig.

De la sang que em vaig impregnar ja fa temps que es va quedar enrere, per fertilitzar les plantes de la superfície. En canvi, a les profunditats tot és puresa i silenci.

Bé, en realitat no tot està callat. Es poden sentir els batecs de la terra, un nucli evolvent que magnetitza tot el planeta.

A vegades record l'al·lota de Yartan... La seva carn ja deu haver estat past dels cucs i els seus ossos enterrats. Molt possiblement a sobre d'ella ja s'han estratificat diverses capes de terra i construït cases i castells, si aquells homes s'han assentat al territori conquerit.

Cada vegada hi ha més humans. Es reproduïxen, moren, passen pandèmies, es reproduïxen amb ganes i moren. Es perpetuen perquè la seva genètica sigui eterna a través de les generacions. Aquest cicle no es diferencia massa del meu propi. La variant divergent més important és que jo i les meves germanes no ens reproduïm. Sempre som les mateixes en la mateixa quantia. Només variem en l'estat de la matèria.

He arribat a una cova porosa. Amb suavitat vaig construït calcàriament primer estalactites i després estalagmites. L'ornamentació natural que estic construït és l'hàbitat de ratapinyades, un animal curiós que es penja cap per baix per dormir i per veure no hi veu sinó que hi sent.

Quan acab de rrelliscar per la pedra vaig directe a un estany que es transforma en rierol subterrani. Per fi estic de nou amb les meves germanes. Quan som líquid ens podem comportar d'una manera fascinant. Ens trencam i reunificam per recobrar la forma original, una forma que mai és definitiva i s'adapta al contingut. Podem variar la nostra posició amb flexibilitat sense perdre la unió atòmica. Aquesta cohesió és feble, però prou vinculant per crear un estat de la matèria lliscant i envoltant.

Fluïm incomprendiblement. La fluïdesa ens porta cap a una destinació idèntica per a totes: la mar, l'oceà, l'aigua de sal.

De forma ràpida som abocades a aquesta immensitat líquida on puc perdurar tant

com vulgui.

M'encanta enfonsar-me i sentir el rugit de les balenes a milers de quilòmetres per comunicar-se, veure peixos luminescents en espais foscos com l'avern o muntanyes submarines escopint cendres i foc. Encara que si estic massa a prop, llavors les meves entranyes queden plenes de sofre.

Les onades em porten en ruixats, trencant contra les copinyes de la platja i fent que durant uns instants rigui bombollada per l'escuma.

Quan estic cansada d'aquesta monotonia marina em qued a la superfície de l'aigua, ben quieta. Els rajos solars m'evaporen i vaig cap a les altures.

I el cicle torna a començar.

Els niguls em porten ben lluny. Veig boscos, llacs, deserts, oceans i mars, animals, més humans conquerint i lluitant, més morts, més naixements. Els dies i les nits ja no es diferencien entre ells i van passant de forma intranscendent durant el meu viatge.

Una ràfega ascendent em porta a nivells més alts de l'atmosfera i em fa refredar sobtadament. Així qued convertida en cristall de gel de cop.

Ens apropam inexorablement al mateix lloc on vaig caure la darrera vegada. És hivern i el fred ha fet sorgir ja de la seva lletania les primeres flors rosades d'ametller. Els camps nivis esclaten de vida, impregnant l'aire d'una flaire dolçament encisadora.

Aquesta vegada em deix anar cap avall sent una petita porció de neu enmig d'una forta nevada. La meva cristal·lització com a floc individual és una estructura única. Amb les meves germanes m'agrada competir per veure quina ha adquirit la més preciosa combinació.

El més curiós és que encara que som transparents quan ens amuntegam a terra en forma de neu, adquirim un color blanc per efecte del reflex difús de la llum sobre les petites cares de cristall de la nostra forma sòlida.

La fluïdesa de l'aigua desapareix i ens compactam de forma rígida per fer blocs durs que acaben sent gel.

Estic a punt de caure damunt el sol, però ja veig que no serà així. De nou un rostre, el d'una dona amb un infant. És la mateixa dona, ho sé, ho puc sentir. La seva ànima és la mateixa, encara que hagi canviat de contenidor carni i fesomia.

Fins i tot els humans es tornen pols i reneixen. Canvien l'aparença, el cos, però no l'essència que s'encarna amb cada mort complida.

Comenta exaltada a una companya del poble:

—En es llarg des segles ens hem intentat independitzar quatre vegades. Així i tot, per fi som propietaris des nostro poble. Ja no depenem d'Artà.

I una vella al seu costat li contesta:

—S'estiu passat, poder veure en Joan Font i Sard ser es primer batle de Capdepera va ser tot un honor que m'ha encantat poder viure. Es meus nets ho podran contar en es seus nets com un fet històric.

Res ha canviat. Han passat els anys i la idea de ser propietaris de la terra que trepitgen encara és la mateixa.

L'impacte final el faig damunt la punta del nas del nadó, que es posa a bramar per la sensació de fred.

—Ai, pobret! El taparé bé. Comença a nevar. Quin hivern de gelades que se'ns presenta. Fins aviat, madò Catalina, que Déu vos guard. Me'n vaig a casa.

Amb la calor humana m'he tornat a convertir en aigua i el petitó, d'una refregada al nas, se m'emporta amb la mà cap a la boca. Aquesta vegada faré el cicle de l'aigua dins un ésser viu.

De l'estómac vaig directament als budells, on soc absorbida cap al sistema sanguini per ser distribuïda a tot el cos, als líquids intersticials i a les cèl·lules. Em passeig per dins aquell nadó, aportant-li hidratació i fent de canal conductor per distribuir tots els nutrients. És divertit fer aquestes funcions, ja que sé que no duraré molt allà. La reserva d'aigua corporal es renova bastant aviat, és proporcional a la quantitat d'aigua ingerida. I aquest cos en edat lactant beu sovint i excreta amb la mateixa rapidesa. Màxim estaré per aquí un parell de dies.

La meva funció hídrica en aquest cos ha acabat, els ronyons m'estan filtrant i vaig cap a la bufeta. Amb la micció ara soc al bolquer, que la mare acaba fent net als rentadors del poble.

—S'aigo està fredíssima! No puc ni agafar sa pastilla de sabó.

Em toca tornar a fluir. Aquesta vegada amb aigües brutes de residus orgànics, que per canalitzacions se'n van directament a tirar fora vila.

Filtratge sota terra, torrent subterrani i sortida cap a la mar.

No em fa ganes aquesta vegada estar molt de temps formant part d'una massa tan gran d'aigua. Ser part d'un tot, com si moltes entitats s'unissin en una de sola és una gran sensació, però necessitar això va per èpoques. Ara el que vull és guanyar individualitat i volar dins un nigul.

Els humans cada vegada em criden més l'atenció. Evolucionen amb celeritat, com si perseguissin qualque cosa invisible per la meva percepció.

Xarxes de ferro s'estenen per tota la Terra. Són vies de connexió ràpides per on es viatja usant una maquinària molt escandalosa, que crema carbó per poder funcionar.

Altes torres de maons s'aixequen cap al meu territori aeri, desprenent fum, molt de

fum. Ha començat l'era de la industrialització, l'època de la contaminació.

La puresa de tots els ecosistemes ja no és igual.

Els elements de la natura es treuen indiscriminadament de sota terra, es fan servir per crear compostos químics que alteren el balanç perfecte que ha existit sempre i destrossen tot allò que hi ha al seu pas.

Els boscos són arrasats i tallats per combustionar, fabricar objectes i tenir més camps de cultiu.

La natalitat es desborda i les malalties ja no maten la gent, perquè s'han trobat cures per a moltes d'elles. Per a ells és una alegria, per a la natura és un desequilibri més. Dues grans guerres arrasen el planeta.

Els humans arriben a la Lluna i el plàstic és un dels recursos que ho permet. Es popularitza tant que el seu ús s'escampa en tots els àmbits, sent una revolució positiva al principi, però un drama més tard.

I jo encara faig el meu viatge circular, que no té principi ni un fi clar. Un procés complex i d'escala planetària. Que ara m'afoga i em carrega de partícules contaminants.

Ha començat l'accident nuclear de Txernòbil i un temps més tard estic plovent a les terres escoceses de Killearn. Treballadors d'una obra continuen treballant durant hores sota aquell diluvi radioactiu. El meu contacte, lluny de ser netejador, els sentència a una lenta i llarga mort. Segur que acabaran desenvolupant càncer.

La meva seqüència de l'aigua torna a començar de nou, fins arribar a un oceà ple de plàstic. Els peixos se'l mengen o queden atrapats en ell, també els mamífers i rèptils marins, com les tortugues. Un animal que va veure l'apogeu i mort dels dinosaures i va sobreviure a un impacte de meteorit. Ara està en vies d'extinció per un sol animal: l'ésser humà.

Jo només puc continuar viatjant i observant. No puc canviar els fets, ni alertar de tot el que soc capaç de sentir i veure. La meva existència és neutral, però he de patir les conseqüències de tots els canvis. I mira que n'he viscut molts i l'única veritat absoluta és que la Terra sempre acaba trobant el seu propi camí per tornar a l'equilibri.

He tornat de nou al mateix lloc de quasi sempre a caure. És època de plantar i esperar pluges que reguin la terra de futura vida. Em toca tornar a precipitar-me cap al buit. Vull ser part d'una planta en aqueixa ocasió. Fluir per la seva sàvia i fotosintetitzar el diòxid de carboni en oxigen, i viceversa de nit.

No estic caient on esperava. El vent decideix per jo. Allà està de nou el rostre desconegut, però alhora conegut.

La seva ànima ha fet un renaixement lluny d'aquesta contrada, però físicament sempre torna aquí. Com jo. Com si el fil del destí ens tingués lligades a les pedres del turó que hi ha sota el castell.

Se li veu a les faccions esclaves que no és d'allà. Ha arribat a aquest poble mallorquí juntament amb diverses persones semblants a ella. S'abraça a altres éssers humans i somiqueja mentre parla.

Una guerra ha esclatat al seu país, el volen envair uns veïns del costat. Pel que he vist al llarg dels segles haurien de ser germans per llaços històrics, però per temes que sempre se m'escapen només sé que s'estan atacant entre ells i que milions de refugiats han hagut de sortir de casa seva per salvar la vida.

Un cicle innecessari que es repeteix.

Vaig just a caure damunt la seva cella. Perfil el contorn d'aquest sistema de defensa de l'ull i vaig directament cap al llagimal. Em mescl amb l'aigua salinosa que ja en surt d'allà i em torn la pròpia tristesa de la dona.

Soc durant un breu instant la representació dels seus sentiments, la seva penyora,
el seu consol que va llenegant galta avall.

No acab d'arribar a terra, perquè ella es fa neta la cara amb les mans després de
tants plors i tota jo qued dispersa damunt la pell, fins que l'evaporació em porta de nou
cap al cel.

I el meu cicle de gota d'aigua torna a començar per contar la història del món.

Lapislàtzuli

**CATEGORIA
JUVENIL**

CEIP S'ALZINAR

AIKA

Fa cent anys va néixer a un poblet molt petit d'Àfrica un nin de pell fosca i ulls grossos. Aquest nin no tenia res, una petita cabana de sostre de palla i poca cosa més. Cada dia jugava amb pedres i pràcticament no menjaven. Si hi havia sort, potser trobassin algunes fruites, però no sempre era així.

Els seus pares mai havien anat a l'escola i ells desitjaven el millor per al seu fill i quan n'Aika va complir cinc anys, els seus pares varen decidir fugir d'aquell lloc tan trist i difícil. Varen pujar a barca amb moltíssims de nins, nines i famílies senceres per anar cap a un lloc millor. Amb aquella mirada perduda, sense saber quin seria el seu destí, varen començar el seu viatge.

El primer dia cap a la península va ser molt tranquil, però... el segon dia... hi va haver una gran tempesta, les onades eren les més grans que mai s'havien vist. En una d'aquestes onades la patera es va rompre per la meitat i n'Aika, l'últim que va veure abans de desmaiar-se va ser els seus pares arrossegats per la mar.

N'Aika es va despertar en una terra nova que mai havia vist, estava tot sol, perdut en un país desconegut. Entre llàgrimes va començar a explorar aquell lloc tan aterridor. Tenia

fred i necessitava un refugi on poder dormir. La nit no va tardar en aparèixer i al final va acabar dormint davall d'un pont.

Al dia següent es va despertar i el primer que va veure varen ser dos homes de pell blanca xerrant en una llengua molt estranya. N'Aika estava a punt de córrer, però va veure com aquells homes s'acabaven un tros de pa. En aquell moment l'estómac de n'Aika va grunyir. N'Aika es va abalçar al tros de pa sense pensar-ho dues vegades. Al cap d'uns minuts va començar a venir molta gent i uns homes es varen atracar a ell i li varen demanar amb la seva llengua què havia passat. N'Aika els va explicar tot el que havia vist i passat. Unes quantes hores després n'Aika havia trobat una família d'acollida i va anar a viure a una casa on va menjar i jugar amb joguines noves i boniques.

Uns dies després els seus pares d'acollida el varen apuntar a l'escola. Era la primera vegada que hi anava. Allà aprendria coses noves i n'Aika estava molt emocionat però no sabia l'infern que li esperava...

El primer dia d'escola n'Aika es va despertar com sempre, va anar a berenar i després es va vestir. Per últim, es va rentar les dents. Trobava estranyes totes les coses noves que feia, com per exemple no haver de caminar 10 km per cercar aigua; bastava obrir una palanca i ja!

N'Aika va agafar la seva motxilla i va començar a caminar fins a l'escola. Els seus pares li varen demanar si volia anar en cotxe però va contestar amb que no. A n'Aika li pareixien estranys els costums de la gent, tota la gent. Però no tot era bo.

Mentre n'Aika s'acostava a l'escola notava mirades de desconfiança, de *despreci*... Quan va arribar a classe, el varen presentar i li varen donar un lloc per seure, però a l'hora del pati ningú volia jugar amb ell, així que es va seure en un gronxador i va començar a engronsar-se. De sobte el varen estirar del braç i li varen dir: —Aquí just s'hi pot seure la gent d'aquest país i tu ets un immigrant!!! —n'Aika va tenir la seva primera trobada amb la desigualtat i no sabia que aquella seria la primera de moltes desigualtats...

Així, dia rere dia, durant 3 eterns anys, cada dia n'Aika tornava més desanimat i amb un ull blau i sempre deia la mateixa excusa als seus pares: —Estic bé :)

Un dia Aika va anar a l'escola, com sempre, i quan va tornar cap a casa amb la motxilla espenyada, amb el cap mullat d'un refresc que li havien tirat per damunt amb tres o quatre cops va pujar dalt de tot d'un edifici i es va llançar al terra. Era la fi del gran somni dels seus pares.

QUI ÉS SPIDER-MAN?

Fa uns 20 anys un nin anomenat Miquel va conèixer en Joan, que era un nin molt graciós i intel·ligent, però no li agradaven les persones que no compartien les coses amb ell.

En Miquel sempre li deia: —Vols venir a l'escola de S'Alzinar? És la meva escola.

—M'ho pensaré —contestava en Joan—, però primer he de parlar amb els meus pares. Tal vegada vengui a la teva escola, però ara he de marxar. És l'hora de tornar a casa, ja te diré coses.

Realment qui no li feia cas era en Miquel.

En Joan va decidir anar a l'escola de S'Alzinar i va conèixer companys nous.

Un dia, a la sortida de classe, en Miquel va veure en Joan una mica estrany...

—Què passa, Miquel? De què tens por? —li va demanar.

—Diuen que s'ha escapat una serp verinosa, molt verinosa. Diuen que es passeja per la nostra escola —després d'haver dit això, la serp va picar en Miquel, però no li va passar res—. AUU, què ha passat? Què m'ha picat? Què és això? PERÒ SI ÉS UNA SERP!!!.

—Després d'això en Miquel es va desmaiar.

Al cap d'un temps en Miquel va aparèixer a un lloc molt llunyà i estrany. Notava el perill i una mà que s'atracava per fer-li mal.

—QUI ETS???? —va cridar amb totes les seves forces.

—Però si soc el teu pare.

Tot havia estat un somni.

En Miquel se va haver d'aixecar de mala manera i va haver de partir cap a l'escola i, com vos podeu suposar, va arribar ben tard.

FI

PAULA, LA TÍMIDA

Hi havia una vegada una nina que es deia Paula. Tot el món se'n reia d'ella perquè na Paula era molt tímida i no xerrava mai amb ningú, només amb la seva millor amiga Triana.

Na Paula anava a fer una obra de teatre on actuaven tots els alumnes de la classe, tots menys ella, perquè na Paula tenia vergonya i no volia actuar.

El mestre volia que tots els alumnes formessin part de l'obra i li va posar una condició: Seria l'actriu substituïda i si faltava algun actor ella l'hauria d'actuar, encara que hagués de substituir la protagonista.

Na Paula va estar d'acord amb la condició, perquè ella sabia que els seus companys estaven tan engrescats que ningú faltaria els dies de les representacions de l'obra de teatre.

Na Triana, la seva millor amiga, va dir a na Paula:

—Estàs segura? Perquè jo no ho estaria tant. Saps que la protagonista, que és la que xerra més, se n'anirà a viure a un altre lloc, no sap si abans de l'obra o després.

Al dia següent el mestre va anunciar que la protagonista de l'obra de teatre deixava l'escola perquè el seu pare havia trobat feina a un altre poble i tota la família l'acompanyava. Anirien a viure a un altre poble, molt lluny del seu.

Aleshores el mestre va anunciar que na Paula hauria de substituir la protagonista i hauria de començar a estudiar el guió de l'obra de teatre.

Na Paula va començar a estudiar el guió de memòria. Tant estudiava que fins i tot el podia recitar mentre dormia, però encara que no volia sortir a l'obra de teatre hauria de sortir, ja que havia fet un pacte amb el mestre i s'havia compromès a actuar en cas que faltàs un actor.

El dia de l'estrena de l'obra de teatre na Paula estava tan nerviosa que no sabia què li passava. Dins la seva memòria es mesclaven els guions de les escenes, oblidava paraules, no se'n recordava de les frases... Na Triana li va donar un consell: —Quan surtis a escena has de pensar que actues davant un teatre buit. Tu has de fer com si no hi hagués ningú i si veus persones, no passa res, perquè no et coneixen. I pensa que no te veuran la cara perquè anireu amb màscares.

Na Paula va actuar i va fer el que li havia dit la seva amiga. I així va aconseguir fer la millor actuació de la seva vida.

A partir d'aquell moment, del seu gran dia, na Paula va deixar d'esser tímida i els seus companys varen deixar de riure-se'n d'ella. I va decidir formar part de la companyia de teatre del poble.

Conte contat, aquest conte acaba ple de felicitat.

EL CAVALL I LA NINA FANTÀSTICA

Hi havia una vegada una nina que es deia Maya i tenia 11 anys. Ella era alta, forta i valenta. També tenia un cavall que es deia Jon, que era pinto, marró i blanc; era baixet però molt fort i botava i galopava molt ràpid.

Un dia na Maya era defora i jugava amb en Jon. Tenia un caramel de sucre perquè volia que caminàs darrere d'ella i d'aquesta manera entrenàs un poc, perquè estava gras. Després li va donar de sopar i se'n va anar dedins de ca seva a dormir.

Al dia següent es va aixecar a les 6:00 de la matinada. Li va posar la muntura i se'n va anar. Na Maya anava galopant i *de repent* va veure qualcú molt petit. Ella creia que era un follet! Ho va anar a mirar i *de repent* es va obrir un portal màgic. Es va aturar i s'hi va ficar dedins. Va estar galopant a poc a poc pel forat negre i en un moment va caure damunt un camp d'herba molt suau. Quan va caure va veure el follet i el varen perseguir a tota velocitat. A continuació na Maya es va donar compte que estava ficada dins el món de Disney, on viuen tots els personatges de Disney amb cavalls.

Lo primer que va descobrir va ser la torre de na Rapunzel. I la va cridar dient:
—Rapunzel, Rapunzel! Tira'm els teus cabells daurats.

Na Rapunzel va amollar els seus cabells per la finestra de la torre. Na Maya va deixar en Jon descansant i menjant aquella herba suau al costat de la torre i es va enfilegar a la torre amb els cabells de na Rapunzel. Quan va arribar les dues nines tot d'una varen sentir una

connexió molt forta entre elles dues, i varen decidir escapar-se plegades per viure aventures.

Quan baixaven per la torre varen sentir la bruixa que cridava na Rapunzel, però abans d'arribar a elles en Jon ja s'havia donat compte de que la situació era perillosa per na Maya i per aquella nina que l'acompanyava, així que va partir a tota velocitat a cercar-les. Elles dues d'un bot es pujaren a la seva esquena i partiren amb ell.

En part estaven *assustades*, però per altra banda ja havia començat l'aventura.

CEIP S'AUBA

PER QUÈ FAIG AIXÒ?

Hi havia una vegada una nina anomenada Aura que sempre xerrava malament de tots. A ella no li agradava el seu cos, així que criticava i insultava el dels altres.

Un dia de classe, normal i corrent, ella criticava una nina anomenada Laura (ella li feia *bullying* a na Laura, ho feia per gelosia). Després, quan va anar al bany, va trobar una nina plorant i li va preguntar:

—Què et passa? —preocupada.

—Tot el món em critica! —va dir plorant.

Ella la va deixar i se'n va anar. Més tard, quan va arribar a ca seva, n'Aura va passar-se tota la tarda mirant la paret morada de la seva habitació i estava pensant «Per què fas això?», «està malament?». Ella es va donar compte del que havia fet malament i ho va reconèixer. Va pensar seriosament i va telefonar na Laura.

—... Eh, hola? —va dir amablement n'Aura.

—Hola...—va dir na Laura, preocupada.

—Què et pareix si demà anam a la plaça del poble? —va preguntar—. Vull xerrar amb tu.

—Emmm... D'acord —va dir, insegura.

Al dia següent, eren les quatre de la tarda i n'Aurora estava esperant na Laura. Feia un dia preciós. En un quart d'hora va arribar na Laura.

—Hola... —va dir n'Aurora—. Em volia disculpar, disculpar-me per tot el que et deia diàriament, els insults i coses dolentes que et deia —va dir—.

—I em dius això ara? —va dir insegura—.

—Perquè he estat pensant, i no m'agradaria que em fessin tot el que t'he fet. Perdona'm!

—Et donaré una altra oportunitat, si és que és ver tot el que dius.

(les dues varen somriure).

Al cap d'uns mesos n'Aura ja no li feia res a ningú i tenia molts d'amics.

LA NINA D'UCRAÏNA

Això era i no era una nina de sis anys que estava jugant amb les seves pepes. La nina estava molt preocupada per la guerra del seu país, Ucraïna, amb Rússia.

Després la nina se'n va anar a dormir i a la matinada es va despertar plorant perquè els russos estaven tirant bombes. La nina se sentia molt trista i dolguda davant d'aquestes situació. A continuació se'n va anar amb els seus pares i tots tres es varen consolar.

Al dia següent vàrem fer l'equipatge i vàrem partir cap a un lloc més tranquil. Menys el pare, que havia de lluitar.

Finalment, després d'un mes, la nina va tornar a Ucraïna. Va comprendre que la guerra no duu res de bo. Seguidament va anar corrent a abraçar el seu pare i una altra vegada va tornar la pau per a tots.

LA NINA I FENNEC

Vaig trucar na Mika. Fa un temps la meva família va decidir anar d'excursió al desert. Jo no volia anar-hi, perquè era estiu i feia molta calor, però després d'un temps vaig començar a llegir sobre ell i em va agradar força, la seva antiguitat i els oasis.

Dos mesos després ens en vam anar d'excursió. El viatge va ser molt llarg, perquè vivim molt lluny, però va valer la pena. Clarament anàvem amb un guia, però jo estava tan distreta per la seva immensitat que no em vaig fixar on anava, fins que... em vaig separar de la meva família.

Minuts després la meva família es va adonar que no hi era, però jo estava massa lluny quan vaig comprendre que estava perduda. Llavors em vaig espantar molt, però de sobte vaig veure una petita figura tirada al terra. Jo tenia una mica de por, però m'hi vaig anar apropant a poc a poc i vaig aconseguir veure que era una petita guineu a la sorra. Estava greument ferida i tenia una petita ferida a la pota. Per sort, jo portava benes i vaig aconseguir alleujar una mica... el seu mal. Quan vaig mirar les seves grans orelles em vaig adonar que era un fennec, una petita guineu de grans orelles que habita al desert del Sàhara i altres hàbitats. Aquell pobre animal estava desolat, amb una mirada totalment perduda. No sabia ni on mirava. Era com si no sabés de la seva pròpia existència.

Vaig provar de donar-li una mica d'aigua i es va beure gairebé tota la que tenia. Semblava que tenia molta set. Després d'una estona asseguda al seu costat a la fi es va moure. Em

va mirar als ulls, però aquesta vegada la seva mirada ja no era perduda, era com si intentés donar-me les gràcies. Aleshores vaig veure unes persones venint cap a mi. Era la meva família.

Finalment, em varen trobar. Varen ignorar el petit fennec al meu costat i em varen agafar del braç ràpidament. Aleshores em varen portar al campament, on em varen allotjar. Era molt tard i vàrem anar a dormir perquè estàvem molt cansats. L'endemà ens vam aixecar molt d'hora per anar a veure els oasis... però jo no deixava de pensar en aquell petit fennec.

Quan vàrem arribar als oasis la meva família va decidir separar-nos: jo vaig anar pel costat esquerre, amb el meu germà petit, i els meus pares van anar pel dret. Mentre caminava vaig sentir com si algú o alguna cosa m'estigués observant. De sobte vaig veure que alguna cosa en un munt de sorra es va moure cap a mi i em va mirar fixament mentre em donava la pota, fins que se'n va anar i va desaparèixer entre tota la sorra.

Vaig intentar seguir-lo, però no vaig aconseguir veure'l per enlloc, així que vaig decidir tornar amb els meus pares.

Varen passar els dies i vam tornar amb els meus pares. Varen passar els dies i vam tornar a casa. Quan vam arribar vaig començar a escriure al meu diari tot el que havia passat. I vaig pensar que de no voler-hi anar havia passat a tenir un nou amic.

EL NEN DEL FUTUR

Hi havia una vegada un nen que somiava ser gran. Ell encara era petit, llavors planificava la seva vida adulta.

A ell li encantava jugar amb els Playmobils. Ell es feia una casa i els ninots eren els habitants.

Passaven els anys i ell veia que les coses no li sortien com ell volia, quan allò que ell volia veure era un adult jove amb un somni per davant.

Sense amics, sense família, sense res. Va estar tant de temps planejant la seva vida que no li va donar importància a la vida real. Ell no sabia què s'esperaria de gran, la veritable vida d'un adult.